

Kedves Erasmus-tagok, barátaink és támogatóink, meghívunk benneteket a következő nyilvános rendezvényünkre:

Szerdán 2012. június. 27-én, 19-órakor a Bruder Klaus Kirche nagytermében, Stuttgart, Albert-Schäffle-Str. 30.

Az előadás címe: **Médiahadjárat Magyarország ellen: Okok, hadszínterek, főszereplők, módszerek-mechanizmusok és célok**

Előadó: Dr Trencsényi János

Rövid életrajz és háttér: Dr. Trencsényi János született 1936 április 14-én Téten, Győr megyében. Édesapja pékmester, a húszas években Horthy vitézzé avatta. A nyilasok 44-telén letartóztatták, hadbíróság elé állították, melynek karmaiból volt bajtársai révén megmenekült. A vád ellene az volt, hogy a közelben lévő zsidó-gyűjtőtáborba engedély nélkül, ingyenesen 1-2 mázsa kenyeret szállított. A 45 utáni időkben hasonló meghurcoltatásokban volt része!

János az általános iskola elvégzése után, 1950-54 között a Győri Révai Miklós Gimnázium tanulója, 1954-ben érettségizik. Utána 54-55-ben segédmunkás a Győri Vagon és Gépgyárban, majd 1955-56-ban a Dorogi Takarékpénztár pénztárosa. Itt érte az 56-os forradalom, melyben aktívan részt vett. A forradalom bukása után 1956. november 15-én nyugatra menekült, és 1956 Karácsony táján Nyugat-Németországba került.

A würzburgi egyetemen kémiadiplomát szerzett, 1968-ban fizikai kémiából doktorált. 1962-ben megházasodik Carin Blattmann tanítónővel, lányuk Alexandra 49 éves, író-képzőművész Berlinben.

1969-1994 között a német IBM alkalmazottja, ahol a chip-technológia, majd 77-től kerámia-elemek fejlesztésén dolgozott Sindelfingenben, közben két évet az USA-ban töltött az ottani IBM-nél.

1994-2000 között önálló vállalati-tanácsadó, 2001-től nyugdíjas.

Az előadás tartalma

1. Bevezető
2. A médiahadjáratot kiváltó okok 12 pontban
3. Hadszínterek: Frontok, 5 síkon. (Amelyek ismertek az előadónak)
4. A főszereplők: Részben személy szerinti tárgyalása 5 pontban (Akiket az előadó ismer)
5. A tömegmédiák ellenünk bevetett módszerei és fontosabb mechanizmusai a maximális hatás elérésére, 10 pontban, példákkal.
6. Összefoglaló: A támadások célja és hatásai

Természetesen nem számíthatunk teljességre, de a „szűrőpróba” nagysága –kb. 1000 vagy több cikkről, esszéről, vagy TV-adásról van szó - kielégítő az általánosításhoz.

A témát kizárólag magyar-, német- és angolnyelvű médiák felhasználásával tárgyaljuk, mert az előadó a biztonság kedvéért csak olyan forrásokat alkalmaz, melyeket eredetiben tudott olvasni.

Ismert, hogy a francia, olasz és különösen a holland médiák is durva módon részesei a hadjáratnak, de nyelvismeret hiányában ezek felhasználása nem volt lehetséges!

Előrejelzés

2012. szept. 27-én, Csütörtökön(!), a Bruder Klaus Kirche nagytermében, Stuttgart, Albert-Schäffle-Str. 30. Tehát figyelem! Nem szerdán, mint szokásos! Ez a változtatás szükségessé vált előadónk programjai miatt.

Előadónk Kántor Lajos esszéíró és irodalom kritikus Kolozsváron, a „Kolozsvári Társaság” elnöke.

Témája: 1956 Erdélyben. (A témaválasztás még bizonytalan!)

Médiahadjárat Magyarország ellen: Okok, hadszínterek, főszereplők, módszerek-mechanizmusok, és célok

Ez a hadjárat Magyarország ellen nem új keletű, hanem már 1920-ban a Károlyi-klikk által, vagy még előtte megkezdődött. (Gondoljunk a Solymosi Eszter-ügy vagy a Maniu és Benes által táplált kampányokra Angliában és Franciaországban.) Ugyanazon politikai beállítottságú erők kezdeményezték, szorgalmazták és táplálták, mint a mait is: a bukott baloldal és nemzetünk ellenségei minden erővel akkor is most is az országot és kormányát a lehető legnegatívabb színekben igyekeznek ábrázolni, saját hatalmát visszaállítandó. De ez túl messzire vezetne, ezért én inkább csak az aktuális médiarohamot szeretném tárgyalni, melyet már 1987-ben megkezdtek, az amerikai sajtó bevonásával. **Hankiss Ágnes** EP- Fidesz-képviselő már a választás előtt is sejtette, hogy mire számíthatunk, ha a Fidesz nyeri a 2010-es választásokat: „.... *Nekünk erre az időre szövetségesek kellenek, mert magunkra maradvák nem fogjuk tudni felszámolni a **posztkommunista maradványokat**.* (31.10.2009, Lovas Istvánnak adott interjújában).

A posztkommunista maradványok alatt értendő : I. A minden intézményt átszövő vörös maffia II. A privatizációs tömegrablás: a nemzeti vagyon eltüntetése, III. 100 Mrd eurós adósság, IV. A magyarság fizikai, szellemi és erkölcsi tönkretétele, önbizalmunk és védelmi ösztöneink lerombolása.

1. A kiváltó okok/előzmények¹

1.1. 1987 Szeptember: MDF megalakul a Lakiteleki Táborban. A reakció: a **New York Times szept. 28.-i** kommentárja nacionalizmussal és antiszemitizmussal vádolta meg a tábort, mert a balliberálisok nem voltak a meghívottak között! Érdekes ezzel az állandóvá vált antiszemitizmus váddal kapcsolatban Hankiss Ágnes Fidesz EP-képviselő, az EP-kollégái számára írt nyílt levelét tanulmányozni² (08.Febr. 2012).

1.2. **1989. június 16.**, Bp. Hősök Tere: Orbán Viktor, Nagy Imre és mártírtársai ravatalánál elmondott beszédében, melyben szabad választásokat és a szovjet csapatok kivonulását követelte, ígéretet tett az ifjúság nevében, hogy a tetteseket felelőségre vonják. Ezzel ismertté és az ellenállás leggyűlöltebb személyévé vált. A gyűlöletet vele szemben fokozta, hogy 88-89-ben Soros-ösztöndíjjal Oxfordban jogfilozófiát hallgathatott, de nem állt be a Soros-huszárok seregébe, akik az úgynevezett liberálisok derékhadát képezik.

1.3. 1991: Antall József miniszterelnök beszéde a III. Magyar Orvostudományi Találkozó megnyitóján. „... *tízmillió magyar állampolgár kormányfője, de lélekben és érzésekben tizenöt-millió magyar miniszterelnöke kívánok lenni*»³. Ezzel a mondattal **kitört** - a világsajtó véleménye szerint - **Magyarországon a nacionalizmus, vagy még rosszabb:** A Spiegel ebben „*Drang zur faschistoiden Tradition*” látott (03. Jan. 1994)

1.4. 1992 okt. 03, Csurka-tanulmány: „Néhány gondolat a rendszerváltás két esztendeje és az MDF új programja kapcsán”. Sarkítottan, de találó módon feltárja a rendszerváltás jóvátehetetlen hibáit és nevén nevezi Magyarország ellenségeit. De talán minden gyűlölet forrása ellene ez: „ A nómenklátúra kiütése korántsem akkora feladat, mint amekkorának mutatják a túloldaltól. Elegendő csak néhány száz embert szigorú törvényességgel elszámoltatni és törvényesen megbüntetni, és ez a szovjet támasz nélkül maradt harácsburzsoázia egy-mást beárulva esik térdre előttünk.”

Mai támaszuk erősebb: az EU és az USA.

1.5. 1993 Horthy újratemetése Kenderesen 50 000 ember részvételével. Ehhez megjegyzi Eörsi István a ZDF-Aspekte-Kulturmagazinban, 17.12.93, 22.15:

„Die größte Sünde der Kommunisten war, also der Leuten, die sich Kommunisten nannten, ich betrachte sie nicht als Kommunisten, sondern als Realkommunisten, sagen wir, dass sie auch diesen Gesindel nicht austilgen konnten, nicht körperlich, sondern den Geist nicht aus-tilgen konnten...” Miután mi –az Erdélyi Világszövetség akkori vezetősége- a ZDF-nek egy tiltakozó levélben kifejeztük megrökönyödésünket (21.12.1993), az intendáns (Prof. Dr. Dieter Stolte, 31.01.1994) válaszában többek között így érvel: „... Dass der ZDF-Beitrag im publizistischen Berichterstattung über Ungarn nicht alleinsteht, weisen Beiträge vergleich-baren Tenors etwa in der Süddeutschen Zeitung (09.12.1993), der Frankfurter Rundschau (30.12.1993) und im Spiegel Nr. 1/94 aus...”. Tehát akkor mit ugrálunk mi, ha az igazság közismert bajnokai is így írnak! (felejtethetlen Eörsi, Sztálin halálára 1952-ben írt verse⁴, melynek utolsó sorai: „.....**Nőnünk kell emberiség, hogy közösen betölthessük helyét,/ és égbemeredő, rettenetes űrt, hogy jól használjuk izmainkba gyűlt/ölelő/ sújtó, roppant erejét.**” Igaz, hogy Eörsi csak 23 éves volt 52-ben, de azért ami sok az sok!)

1.6. 1998: Orbán Viktor, a kiszagzákkal kormányt alakítatott, magára haragítva a világ liberális médiahadseregét. Kilépett a liberálisok európai „klub”-jából és az európai néppártok (konzervatívok) csoportjához csatlakozott, ahol őt tárt karokkal fogadták, kiknek egyik alelnöke ma is. Jellemző ezekre az időkre Schmidt-Häuer cikke a „Zeit”-ben⁵, mely sok németnyelvű újságírónak a mai napig (elhallgatott) forrásként szolgál.

1.7. 2002. jan.: A „Kontroll-Csoport” elemzése a külföldi sajtó magyarországi aknamunkáiról⁶

1.8. 2002. febr. 24: Orbán Viktor megnyitja a **„Terror Háza” múzeumot**. Tabudöntő tett, mert a nyilasok és kommunisták áldozatai közt nem tesz különbséget. Ezzel a már 1990 óta egyre erősebb - nemzetellenes kampány – újabb táplálékot kap. Döntő szerepet játszottak ebben, a magyar balliberális oldal ragyogó nyugati és amerikai összeköttetései, pl. **Mark Palmer** (Vice Chairman of Freedom House) amerikai nagykövet Bp-en 1986-1990-ben, Soros György, Charles Gati, és Tom Lantos amerikai szenátor, vagy Michael Jordan a Deutschlandfunk „kelet-európa-szakembere” közreműködésével.

1.9. 2010. április: Fidesz+ KDNP elnyeri a mandátumok kétharmadát. Ezzel óriási pánikot keltve a bukott baloldalon és nyugati szövetségeseiben az EU-ban és az USA-ban, de Ausztriát kivéve, érdekes módon nem annyira szomszédjainknál. AZ MSzP-SZDSZ-koalíció 1994 májusában a mandátumok 72%-a (278 Mandátumuk volt, 384-ből) felett rendelkezett, de ez abszolút nem zavarta az európai „demokratákat”, zöldeket, „emberi jogok” különböző harcosait és a médiákat sem. Nem csoda, hiszen ez a koalíció az USA nyomására jött létre!

1.10. Az Orbán-kormány néhány stratégiai-politikai célja, melyre kétharmados többséggel a választók felhatalmazták és a kormány él is ezzel a joggal: a kormány kormányoz, ami nyugaton szokatlan! „... félnünk nem kell, hogy falhoz szorítanak bennünket, hiszen már a falban vagyunk..” (Bogár László, Duna TV, május 2012)

1.10.1. Minden áron való kitörés a jelenlegi kényszerhelyzetből, melynek minden cselekvés alárendelendő. Ennek egyik fő eszköze a közigazgatási rendszer messzemenő leegyszerűsítése, a hatékonyság maximálása, a költségek minimálása (ezért *az új választási törvény a képviselők száma csökkentésére minden igazgatási szinten*) és az átláthatóság növelése és ez által a korrupció leküzdése. Valószínű, hogy ezen a téren lesz a legerősebb belső ellenállás, hiszen nincs erősebb lobby a közigazgatásnál!

1.10.2. A másik, az eltűnt milliárdok felkutatása (Budai Gyula elszámoltatási kormánybiztos munkacsoportja): pl. minden szerződés az utóbbi évekből (?), ahol az államtól pénz folyt akárhova, minden privatizációs akció, és minden EU-pénz /projekt felülvizsgálat alá kerül és

ha szükséges a törvénysértők bíróság elé állítása (Ennek az akciónak esett „áldozatul” **Heller Ágnes** is)

1.10.3. A külföldtől való függőség minimalizálása. A még megmaradt erőforrások magyar kézben tartása. Pl. termőföld, víz stb. nem kerülhet **többé** külföldi spekulánsok vagy élelmiszer-konszernek kezére, a magyar élelmiszeripar újraélesztése stb.

1.10.4. A munkaerő potenciál növelése a következő tíz évben 1millió emberrel, a szociális támogatások átvizsgálása (Otthon a lakosság kb. 40%-a tartja el a maradék 60%-ot, Németországban 55% tart el 45%-ot!!). Így a munkavállalók terhei csökkentése a cél.

1.10.5. A technikai/természettudományos **képzés újraélesztése**, az iskolák, főiskolák egyetemek és az **iparos-képzés minőségi, mennyiségi és hatékonysági reformálása**.

1.10.6. Az egészségügy és főleg a prevenció messzemenő javítása. Ez lesz a legnehezebb!

1.10.7. A magyarság stabilizálása, önbizalmunk helyreállítása, egészségi, fizikai és lelki egyensúlyunk visszaállítása, hagyományaink, történelmünk, szellemi kincseink és nyelvünk visszaadása és népszerűsítése, a közerkölcsök feltámasztása, egy egészséges nemzeti öntudat és a Kárpátmedence magyar-magyar összetartozás érzés erősítése, a klasszikus család támogatása... (Nagytiszteletű Dr. Gémes István 2012 június, „...ezen elgondolkoztunk...” : ..”Megbocsáthatatlanul cinkos módon hallgat mindenki az összefüggésekről, melyek a világra jött gyermek emberré válása és a normális családi közösség között fennállhatnának... ahol apa, anya, gyermekek, testvérek mintegy természetes módon – több-kevesebb sikerrel – nevelik, növesztik, alakítják egymást....”

1.10.8. A pénz-elvezető csatornák lezárása (Lásd 1.10.2)

1.11. A „Kulturkampf” Európában, amire először Hefty Georg Paul hívta fel a figyelmet.

(„Ein unausgesprochener Kulturkampf” FAZ-net, 6.5.2011 G.P. Hefty): ...„Um was es im Kern geht, zeigt nicht der Streit über das Mediengesetz, sondern der über die Präambel der neuen Verfassung. **Das erste Reizthema:** die Anrufung Gottes, er möge die Ungarn segnen. Dies entspricht der ersten Zeile nicht der aggressiven, sondern eher selbstmitleidigen und bis dahin noch nie infrage gestellten Nationalhymne. **Das zweite Reizthema:** die Hervorhebung der Familie als förderungswürdige Lebensform; schließlich **das Dritte:** das zweifache Verständnis von einer **Staatsnation** in den bestehenden Grenzen und einer **Kulturnation**, die vom Gebrauch der ungarischen Muttersprache bedingt ist.....“

Oder auch: Die Presse, 18.07.2011, Hans Winkler Verfassung in Ungarn: eine Angriff auf die neue Weltreligion: ...„Ungarn versucht, sich dem Trend zu einer Art europäischer Zivilreligion zu widersetzen, die unter dem Diktat der politischen Korrektheit steht und deren wichtigstes Postulat die Nichtdiskriminierung ist. In einer absurden Dialektik wird jede explizite religiöse Äußerung als Diskriminierung der Nichtgläubigen verstanden und sogar gerichtlich geahndet. Dass Ungarn in seiner neuen Verfassung, die Orbáns Regierung eingebracht hat, den Segen Gottes herabrufte, wird in dieser Perspektive natürlich als Provokation verstanden....“

1.12.1.12.2010 : Orbán „elküldi” az IMF-t, mert mindenáron igyekszik az adósságot csökkenteni. **(1989-ben kb. 12 milliárd € volt az államadósság, erre a „törlesztés” és a kamatok a mai napig kb. 170 milliárd €-ba került, jelenlegi államadósságunk kb. ugyancsak 100mrd €!)** Putyinon és Malajzián kívül illet eddig senki nem mert megtenni! Ezzel magára haragította a világ pénziparát, akik a bosszúhadjárattal nem vártak sokáig magukra. Összehangolt akciót indítottak a világbank+EU+IMF, a hedgefondok és minősítő intézetek (Rating-Agenturen) médiaholdudvaraik bevonásával.

Nagy szerepet játszik az a felismerés is, hogy a világ hatalmi SÚLYPONTJA, a hatalomgyakorlás technikája és a gazdasági módszerek átrendeződnek: nyugatról keletre, (az USA hatalmi és gazdasági monopóliuma erősen süllyedőben van!), a szociális ajándékok ideje lejárt és a bankok adósságaiért a lakosságok nem lesznek hajlandók jól állni. Ez azonban még tabu! **De Orbán nem fél ezt nyilvánosan hangoztatni.** (Lásd Todd: „Weltmacht USA. Ein Nachruf” 2002)

Az **1.10 és az 1.12-es pontok** alatti felsorolásból látható, hogy a kormány 2010-ben gigantikus vállalkozásba kezdett a Kádár-rendszer maradványai felszámolásával, a **Kádár-Aczél-Soros**-huszárok hatalomból való kiebrudalásával és a nemzet kárpátmedencei összetartozási tudat újraélesztésével. Erre abszolút szükség van és volt, mert hazánk rosszabb állapotban van, mint a 2. világháború vagy 1956 után, sőt a kádár-éra egészségügyi mutatói is meghaladják a maiakat. A **kétharmados többségre** polgári jobboldal nem számíthat a következő választásoknál. **Ezért most vagy soha!!!**

Ez magyarázza az Orbán-kormány rettenetes törvénygyártó sebességét (**360 törvény 1,5 év alatt, természetesen sok hibával**), és az új alkotmány megalkotását. **Ettől az egyenesen félelmetes lendülettől és komor határozottságtól ijedt meg a „szabad világ” és az EU.** (Németországban pl. az úgynevezett „Dosenpfand”-törvényen 3 évig dolgoztak a különböző parlamenti szakkörök). Ilyesmire nekünk időnk nincs. Nincs időnk taktikázásra sem, ami törvények sorrendjét illeti, ezért mindjárt az elején jött a médiatörvény, amiről mindenki tudta (főleg a Kontroll-csoport elemzése utáni reakcióról (1.7-es Pont), hogy mi lesz a visszhangja. (Machiavelli: „...a borzalmakat mindig az uralkodás elején kell elvégezni.”) Tudta a kormány, hogy ezzel a stratégiával nagyon sok – idegen és haza – nagyhatalom érdekeit megsérti. Természetes tudta kormány azt is, hogy a bankok és a nemtermelő cégek alapos megadóztatása, vagy a kényszer-privátéletbiztosítások visszaállamosítása milyen visszhangra talál. Tudták, hogy óriási kockázattal kell élniük, ha elutasítják az IMF „segítségét”, de alternatívájuk nem volt, és nincs. Azzal számoltak, hogy a gazdasági növekedésből származó többletbevételekből csökkenteni tudják az adósságállományt és így kielégítő megítélést kaphatnak a pénzpiacon és az EU-ban.

Nem számoltak a ChF hihetetlen árfolyam-növekedésével a forinttal szemben, következményeit nem nézhették zsebre tett kézzel, vagy gondoljunk mindjárt a legiszlatúra elején a **vörösiszap-katasztrófára**, (melyet nagyszerű módon sikerült megoldaniuk, ehhez hasonló kiváló katasztrófamanagement igen ritkán történt akárhol), **vagy az EU-adminisztráció totális ellenünk fordításával.**

Orbán harca kilátástalannak látszik, de **Magyarország a csodák országa**: gondoljunk csak a reformkorra a 19. század elején, az 1922 utáni felemelkedésre, az 1945 utáni újjáépítésre és az 1956-os forradalomra is.

2. Hadszínterek

2.1.A magyar baloldal a hatalmát, befolyást és pénzforrásait vesztők patkányszerű dühével, minden csatornáján keresztül riadót fújt otthon, nyugaton és az USA-ban. Tudják, ha sikeres lenne az Orbán kormány, akkor nekik végleg befellegzett. Az SzDSz soha, az MSzP esetleg valódi szociáldemokratákká átválva juthatna csak hatalomra. **Egyedüli esélyük, ha sikerül az Orbán-kormányt minden szinten ellehetetleníteni.**

2.2. Az EU-adminisztráció lehet a leghatásosabb Magyarország megsemmisítésében és a magyar és nemzetközi baloldalnak sikerült az EU-adminisztráció teljes ellenünk fordítása!!

2.3.Az USA-adminisztráció és a mögötte álló világhatalmat bitorló pénzipar, mint eszköz. *„Két szuper-hatalom van ma a világban. Az egyik az Egyesült Államok, a másik a Moody's*

hitelminősítő. Az Egyesült Államok bombákkal tehet tönkre egy országot, a hitelminősítő pedig az államkötvények leminősítésével. Higgyék el, sokszor nem világos, melyik kezében van nagyobb hatalom” – ez a megállapítás 1996-ban jelent meg a **The New York Times-ben**, Thomas Friedman tollából. (MN, 7.12.11)

2.4. Az **úgynevezett humanitárius szervezetek**: Amnesty, Green-Peace, egyéb természet- és környezetvédők, sajtószabadság-védők, demokráciavédők, a „Freedom House”, emberijog-védők, anti-antiszemita szervek, a gendermainstreaming harcosai, antifasiszták, antirasszisták, irodalmi egyesülések, filozófiai-szociológiai és homoszexuális egyesületek.

2.5. A nyugati, de főleg a németnyelvű médiák a political correctness nevében majdnem teljes balra fordítása/fordulása után vezető szerephez jutottak. Ne felejtjük a zöldeket, az SPD egy részét, die Linke stb. Bizonyos kivételt képez az FAZ és néha a Welt. A legvadabb a ZDF, a Süddeutsche Zeitung, a Spiegel, a Zeit, Frankfurter Rundschau, a Standard (Ausztria), a NZZ (Schweiz), NT (USA), Washington Post (USA), The Guardian (Angol) és az Economist (Anglia), de az ARD se kutyál!

Az első négy hadszíntér leghatásosabb és legolcsóbb fegyvere a médiák. Mindegyiknek megvan a maga kiépített média-holdudvara, és ezzel akármikor, akárki ellen olyan hatalmas nyomást tudnak kifejteni, hogy a világ politikusai a megtámadottal még érintkezni se igen mernek, nemhogy védelmükbe vegyék. Ezért tehát az ötödik és **főhadszíntér: a médiák világbirodalma**. A megtámadott olyan szőnyegbombázásnak van kitéve, hogy egy mediális ellen-támadás kilátástalanná válik, sőt a helyzetet még rosszabbítaná. Ez magyarázza talán a magyar kormány aránylag passzív túrését. De Orbán aki az utóbbi 23 évben állandó szőnyegbombázás célpontja volt, megedződött, és teszi ami szükséges.

Ehhez két idézet. Az egyik egy intelligens és őt jól jellemző **megjegyzés Orbántól, Heti Magyarország 1995. februári számában**:

"Miképpen tudomásul vesszük, hogy télen esik a hó, nyáron pedig melegen süt a nap, azonképpen a sajtó beállítódásán sem tudunk változtatni. Amikor nincs eszköze az embernek, legalább tartása legyen. Az elmúlt években azt tanultam, hogy minél kevesebb az eszköze, annál szilárdabb lesz a tartása."

A másik: **Prof. Niklas Luhman** (*Die Realität der Massenmedien* 2. Auflage, 1996): „.....Was wir über die Gesellschaft, ja über die Welt wissen, wissen wir aus den Massenmedien....”

„...Andererseits wissen wir so viel über die Massenmedien, daß wir diesen Quellen nicht trauen können..”

3. Főszereplők

3.1. Magyarország : **Bajnai Gordon** (Haza és Haladás- **Center for Progress in America**), **Bán Zsófi**, **Bolgár György**, Bozóki András, Darvasi László, Fischer Ádám, Fischer Iván, Göncz Kinga, Gyurcsány Ferenc, **Halmi Gábor**, **Haraszi Miklós**, **Heller Ágnes** („Az ellenforradalmat is egy ideig helytelenül értékeltem” – írta **Heller Ágnes** filozófus az MSZMP Központi Bizottságának 1959-ben. „Március lett, mire eljutottam odáig, hogy lássam, a párt lényegében helyes politikát folytat – fogalmazott Heller, majd hangsúlyozta: – Politikai hibáim közé tartozik, hogy vak voltam ellenforradalmárokká vált volt barátaimmal szemben.”). Ehhez idézett Hankiss Ágnes egy bölcs mondást; „**Régi bűnnek hosszú az árnyéka**”. Továbbá Kinszky Eszter, Kiss János, **Konrád György**, Magyar Bálint, Schiff András, Tamás Gáspár Miklós, Ungvári Rudolf, **Vásárhelyi Mária** (a Soros-Alapítvány otthoni igazgatója) és még sokan mások!

3.2. USA: Mark Palmer, Charles Gati, Paul Krugmann (gazdasági Nobel díjas), Kim Lane Scheppele, Bartus László (USA-Népszava), Hillary Clinton USA-külgyminiszter

.. „Az alarmizmus szezonja: „Túlások Magyarország alkonyáról” Daniel Berman, in Dale & Co, 6.01.2012: ..”Krugmann fő forrása Kim Lane Scheppele, egy Princeton-professzor, akinek anyagait Krugmann egyre intenzívebben használja blogjaiban, láthatólag igen csekély, vagy majdnem semmilyen ellenőrzés nélkül.”

Washington Post, Véleményrész: 27.02.2012 Mark Palmer, Miklos Haraszi and Charles Gati, „Támogassuk a demokráciát Magyarországon a Szabad Európa Rádió újraélesztésével”. Kim Lane Scheppele szerint erre azért lenne szükség, hogy korrekt híreket kaphassanak a magyar hallgatók!

Mark Palmer az USA Magyarországi nagykövete volt 1986-1990 között, főnöke külügyminiszter Baker 90-ben 24 órán belül haza rendelte a rendszerváltással kapcsolatos harácsolásai miatt.(Daily Mail, A. Hasso, 12.012012)

Haraszi Miklós, magyar író, volt maoista, a KSZE Médiaszabadság-részlege Európai szóvivője 2004-2010 között.

Charles Gati a Johns Hopkins egyetem a Felsőfokú Nemzetközi Tanulmányok fakultása professzora az Orosz & Eurázsiai –szakra, a „Szabad nép” szerkesztője volt a 70-es években.

Kim Lane Scheppele, a Princeton-University szociológia Professzora, mint Paul Krugmann is, alkotmányjogász és gendermainstreaming specialista, s mint olyan a Budapesti Európa Egyetemen is tanított (Soros György az egyetem főszponzora), tehát jól beszél magyarul.

3.3. Németország: Dallos György, Peter Frey ZDF-intendáns (a hírhedt kommentárja Heute Journal 3.01.2011,) és Maibritt Illner ZDF (a hírhedt kommentárja: Heute-journal“ vom 02. Oktober 2011), KiKa, ARD, NTV, **Michael Frank (Süddz.)**, Catrin Kallweit (Süddz.) Christina Koehnen (Kertész Imre fordító csapata tagja), Rolf-Dieter Krause (ARD-Korrespondent Brüsselben), Krökel Ulrich (fasizmus-szakértő), **Marschovszky Magdalena** (Ha’Galil) Stefan Menzel (HB), **Schmidt-Häuer Christian (Zeit)**, Alice Bota (Zeit), **Prof. Michael Stürmer** (Welt), a Welt-kiadóigazgatója, Thomas Schmid, Cohn-Bendit harcostársa: 1986-os “Historikerstreit”-ben a „neokonzervatív Viererbande” -hoz sorolt Professor (Ernst Nolte, Andreas Hillgruber, Klaus Hildebrand, Michael Stürmer), nagyon **rugalmas embernek bizonyul**: hogy lemossa magáról a neokonzervativizmus vádját, írta nevezetes, sokat idézett cikkét, ahol **Magyarországot Führerstaat-nak nevezte** (Welt, 21.12. 2010), Keno Verseck (Spiegel), **Erich Follath** (Spiegelonline, angol változat, 20.10.2010)

3.4. Ausztria: Péter Bognár (Die Presse), **Paul Lendvai** (DerStandard), A. János Fehérváry (Die Presse), **Gregor Mayer**

3.5. Schweiz: B. Odehnal (fasizmus –szakértő), Samuel Herzog (NZZ)

3.6. Brüsszel: Magyar baloldali EP-képviselőink, és az adminisztrációban dolgozó, a baloldal által delegált magyar tisztviselők.

Hogy hogyan működnek a kapcsolatok a fenti csoportok és az „előkelőségek” között, azt jól tükrözi a HVG interjúja Francis Fukuyamá-val (F. Fukuyama: Ende der Geschichte 2000, szerzője és a Johns Hopkins egyetem professzora, mint Charles Gati is):

HVG 8.2.2012: Francis Fukuyama: „...**Ezekért a hibákért elnézést kérek. Leginkább a nyugati sajtóból tájékozódok, valamint az itteni magyar barátaimtól, illetve Magyarországon tartózkodó amerikaiaktól.** De ez az írásom egy blog-bejegyzés volt, ahol a gyorsaság a fontos, az újságcikkekhez mérhető szerkesztettség másodlagos...”
Összefoglalóul megállapíthatjuk, hogy minden hadszíntéren magyarok a dirigensek.

4. Módszerek

Idézet **Konrád Média-Stratégiájához** (Konrád György: Magyar Füzetek 12 / 1983, 89. oldal):
„...Akkor vagyunk okosak, ha a külföldi rádiókat és újságokat – mi az autonómia munkásai – saját eszközünké tesszük, de mi nem válunk az ő eszközeiké...”

1983-ban írta ezt, mint Kádárékkal szemben álló, akkor még aránylag magyar érzelmű író. De ebből leolvasható, hogy ezekben a körökben a nyugati média bevetésére már évtizedekkel ezelőtt is léteztek komoly ismeretek és elképzelések.

4.1 Egyszerű és brutális **rágalmazás**, állításokkal, melyek nem tagadhatók és nem bizonyíthatók, de még a véleményszabadságot védő törvények keretén belül vannak. A hatásos rágalmazáshoz nagy gyakorlatra és tapasztalatra van szükség. Előfeltétele a teljes gátlástalanság, a küldetésérzet és a gyűlölet. Minden szellemi eszköz, ami a vélt ellenségnek árt, minden csatornán bevetendő!

Egypár példa:

4.1.1. Neues Deutschland 31.10.2010, G. Kerényi: „... das Land mit überwältigender parlamentarischer Mehrheit beherrschende **national-klerikale Partei Fidesz** (Bund Junger Demokraten) **mit dem machtbesessenen Viktor Orbán** als Parteichef und Ministerpräsidenten an der Spitze hat nie einen Hehl daraus gemacht, dass es ihr **um unbegrenzte Alleinherrschaft** geht.“

1. **4.1.2.** „König Orbán schleift die Demokratie“ (Neues Deutschland, 31.10.2010)

4.2. **Idézetek** a saját táborban gyülekezők megnyilvánulásaiból, főleg ha az illetőknek „nevük” van valamilyen területen: Nobel díjasok, művészek, professzorok, vezető lapok stb. **A sokat idézettek szerepét kapták a magyar dirigensek Fischer Iván és Ádám, a zongorista Schiff András**, vagy a tilos rádió főnöke Bolgár György(!) is stb. Továbbá Stürmer idézi Lendvait, Lendvai idézi Koehnent és Stürmert, és mindenki idézi Konrádot.

Vagy pl. (NYT, Kim Lane Scheppele,, March 14, 2012):

"Orbán titkosrendőrségévé alakul a TEK" - aggódnak Amerikában (HVG, 2012. április 20., MIT) A Terrorelhárítási Központ hamarosan Orbán Viktor saját titkosrendőrségévé válik - írja Kim Lane Scheppele, a Princeton Egyetem tanára a The New York Times internetes oldalán, Paul Krugman blogjában. Vagy lásd az 1.5-ös pontban a ZDF Intendáns Prof. Stolte érvelését is.

Az idézés-technikájának **különleges magyar változata az úgynevezett „weyerbélázás”:**

Weyer Béla, a HVG szerkesztője volt a 90-es években és nyugati lapokban, de főleg a Süddeutsche Zeitungban jelentek meg cikkei Magyarországról, a magyar pártokról, illetve azok politikusaikról szociálliberális pártálláspontok szemszögéből.

Ezeket a cikkeket – tehát a saját cikkeit, - idézte aztán odahaza főleg a HVG-ben, mint nyugati média-vélemény a magyar jobboldalról. Kb. így: ...”még a híres bajor Süddeutsche Zeitung is így ír a kormányról...”

4.3. Mesterséges botránykeltés (2011-ben állami tisztviselők elbocsátása, a Tilos Rádió esete, az Új Színház esete, választási törvény stb.)

4.4. Féligazságok megfelelő prezentálása („Privát életbiztosítások” államosítása (lásd ehhez az 1.10.8-as pontot) külön adók külföldi cégek ellen, Pulitzer – díjas rádióriporterek elbocsátása, a vallási törvény stb.)

Néhány példa

4.4.1. M. Illner ZDF-Heute Journal, 2.10.2011: „...Orbán feljelentette elődjét Gyurcsány Ferencet..” Az igazság: Gyurcsányt még az Orbán-Kormány hivatalba lépése előtt, az LMP-képviselő Schiffer András jelentette fel csalás és hűtlenség vádjával.

4.4.2. A privát életbiztosításokhoz senki nem nyúlt hozzá. Hogyan is? A **kényszer-privátbiztosításokról** van szó, mely mindenkinek kötelező és 1997 óta nyugati nyomásra vezették be: itt sem történt államosítás, hanem az állam lehetővé tette annak, aki akarta, hogy ebből az állami biztosítóba vihetné át számláját.

4.5. **Immunosítás.** A fontosabb újságok cikkei bevezetőként általában pozitívan és látszólag megértéssel kezdik cikkeiket, hogy aztán objektívnak látszó színezetben eladhassák rágalmaikat. Hazugságok terjesztése az igazság segítségével (**Lügen mit der Wahrheit**). Vagy a tények igazak, de kitalált sötét motívumokat ragasztanak rájuk, nyelvi trükkök segítségével, pl. humoros-ironikus alaphang stb.

4.5.1. «Art on Lake» (Művészet a Tavon), NZZ 1.6.11, S. Herzog, a rendkívül pozitív kritikájában egyszer csak ez a megjegyzés: ...*„Inwiefern das ins Programm auch der neuen Regierung passt, sei dahingestellt – **verhindert hat sie das** über Jahre hinweg vorbereitete **Projekt auf jeden Fall nicht...**“.*

4.6. **Trend-mélyítés és -szélesítés.** Ez alatt értendő a médiák és politikai-gazdasági körök által kívánt és konstruált üzenetei transzportálása a minden napok emberéhez, akiket a politika és a külpolitika nem túlságosan érdekel.

Példák:

4.6.1. SifiZ.16.1.12, Evelyn Gebhardt SPD-EP-képviselő, SPD-Ortsversammlung in Sindelfingen: ... „Viel mehr Sorge sie sich über den **Abbau der Demokratie in Ungarn**. Sie vermisse den Aufschrei in der Bevölkerung, wie damals bei Haider“

4.6.2. Sonntag Aktuell, 20.5.12, Gercom Asboth: Itt megjelent egy cikvecske a Bakui Eurovíziós Popfesztivállal kapcsolatban, melyben a magyar számot is tárgyalja. *„.....Ein in softer Elektropop verpacktes Plädoyer für Multikulti und genaues Hinsehen. **Und das aus einem Land, dessen Präsident nach rechts driftet, Justiz und Presse maßregelt. Klingt, als müsse man sich Sorgen machen, um die vier offenherzigen Jungs...**“*

4.6.3. NZZ 1.6.11, Samuel. Herzog, Bp, „Művészet a Tavon vagy „Art on Lake” című riportja Budapestről. **Lásd 4.5.1-es pontot**

4.6.4. ZDF-Kindersendung TiVi, 4.1.2012: ...*„Viele Ungarn finden es auch nicht gut, dass die Regierung nun kontrollieren will, was Journalisten in Zeitungen, im Fernsehen, im Internet oder im Radio sagen oder schreiben. Die Regierung will so zum Beispiel verhindern, dass Journalisten schlecht über die Arbeit von Politikern berichten. Ein Radiosender in Ungarn, der immer wieder über Fehler der Regierung berichtet hat, musste bereits mit seiner Arbeit aufhören.“.....*

4.6.5. Opernhaus Stuttgart: Deutschlandradio-Kultur 31.10.2011 (Rainer Zerbst)
*„Regisseurin **Andrea Moses** gibt mit Hector Berlioz' "Fausts Verdammnis" ihren Einstand an der Staatsoper Stuttgart: **Was bei Berlioz eine schlichte ungarische Bauernhochzeit ist, die der Künstler Faust beobachtet, ist bei ihr eine Sinti-Hochzeit, die alsbald von blauuniformierten Nationalisten mit Schlagstöcken niedergeprügelt wird. Dieser eindrucksvolle Hinweis auf das politische Klima im Ungarn von heute wird im Schlusstableau weitergeführt. Da tauchen dieselben Blauuniformierten wieder auf, werden diesmal vom Kardinal gesegnet - der sich als kein anderer als Mephisto in Verkleidung entpuppt, und die nationalistischen Uniformierten huldigen ihm als ihrem obersten***

Meister. "A cikk elfelejti, hogy az érthetőség kedvéért még egy hatalmas magyar zászlót is színre vittek.

4.8. A tudatos elhallgatás technikája: pozitív híreket a hadjárat objektumáról nem szabad közölni. Seholy! Példa erre az Orbán-kormány nagyszerű cigány felzárkózási stratégiája az EU számára és vele kapcsolatos kivitelezési terv. Vagy a vörösiszap-krízis kiváló megoldása. Erről jóformán senki nem tud!

4.9. „Recycling”: Régi „hírek” újra és újra közlése, többszörös megismétlése, ami az agymosás egyik leggyakrabban alkalmazott módszere.

4.10. Selejt-hírgyártás: a hírügynökségeknek fontos eladható híreket előállítani. Tehát azt nézik, mint minden más termelő üzem, „mi megy jól a hírpiacon”. Ilyen ügynökségek a DPA, Reuter, APA, AP stb.

Összefoglalóul az alkalmazott módszereket és hatásukat így ábrázolja Hankiss²: „**A lopakodó vádaskodás (schleichende Anklagen) piszkos eszköz. Lopakodó, mivel nem bírja el a bizonyítást és a szembesítést. Szembesítés esetén ugyanis a vádaskodó visszavonul - de csak azért, hogy azután, mintha mi sem történt volna, elkezdje előlről. A megtámadott pedig nem mer védekezni, mert fél, hogy a védekezés is visszahullik rá.**”

5. A fő mechanizmusok (automatizmusok)

5.1 ... „a sajtóorgánumok már önkényesen választott szóhasználatukkal is olyan ideológiai közeget, olyan kontextust teremtenek, amely ellehetetleníti a nagy-közönség számára a világ eseményeinek - és azok valódi gazdasági és politikai okainak - érdemi megítélését.”

(Manufacturing Consent: The Political Economy of the Mass Media (1988), Edward S. Herman and Noam Chomsky).

„Szerintük a média öncenzúrájából nem valami titkos társaság, érdekcsoport tudatos beavatkozása tehet, az sokkal inkább a média gazdasági szerkezetének belső természetéből fakad. A könyv alaptézise, hogy a média nem bírálója az uralkodó gazdasági érdekeknek, sokkal inkább ezen érdekek politikai propagandájának szerves része. **Eszerint jelenlegi formájában a tömegtájékoztató képtelen ellátni kritikai szerepét.**”

(<http://www.nyest.hu/hirek/a-media-onmagara-veszelyes>). Ezen akart javítani a sokat kritizált médiatörvény.

5.2. „Schweigespirale”→csordaszellem: - az intellektuális véleményformáló körök a médiakampány hatására belekerülnek az úgynevezett Schweigespirale örvényeibe, és véleményüket homogenizálják, az uralkodó médiatrendhez igazítják még az alkotó munkájukat is. Csak azok beszélnek és írnak, akik látják, hogy véleményüket a médiahatalom elfogadja. A többiek elnémítják vagy elnémulnak, mert az a (helyes) benyomásuk, hogy egy olyan **hatalommal** állnak szemben, ami ellen lehetetlen sikeresen, egzisztenciális kockázat nélkül, fellépni. A csordaszellem győz. Ezzel a médiák elérik céljukat, mert a homogén intellektuális álláspontok ellen a politika tehetetlen, ők is beállnak a csordába. Ezzel minden ellenvélemény hatástalanná és a megtámadottak teljesen védtelenné válnak. **Ez a hatalom nem más**, mint az úgynevezett „minőségi lapok” és a legismertebb TV-állomások kartellje. **„Wenn der Meinungsstrom in eine Richtung geht, dem können sie sich nicht verschließen”** mondja a „Kapital” volt főszerkesztője, Wolfgang Kaden.

Massenmedien entscheiden auf diese Weise, was wichtig, was richtig ist und was nicht: Sie selektieren und stellen selbst einen Selektionsmechanismus dar. Sie erzeugen damit, wie der Soziologe Niklas Luhmann schreibt, Ereignisse, die es ohne sie gar nicht gegeben hätte, sie bauen eine Illu-sion, eine „zweite Wirklichkeit” auf. „Aus Lügen, die wir glauben, werden Wahrheiten, mit denen wir leben” fogalmazott a volt Spiegel-riporter, Hans Leyendecker (JF, 13/2012, Michael Mayer)

6. Célok és Összefoglaló

A médiahadjárat célja egyértelmű: minden eszközzel és minden áron – legyen az ár Magyarország jövője – az Orbán-kormány minden területen, de főleg a gazdasági életben való ellehetetlenítése.

A fő cél tehát, a gazdasági siker megakadályozása, azzal a hátsó gondolattal, hogy a magyar ellenállást az „új világvallás”¹² ellen, végleg megtörjék és így a magyar utat Európában végleg likvidálják, s nem követhető és követendő, veszélyes példának pecsételjék és Orbánt és pártját véglegesen leszorítsák Európa politikai térképéről! Itt nem a médiák összeesküvéséről van szó, hanem a médiák is egy mindenre elszánt kriminális baloldal áldozatai, akik tudatosan kihasználják a médiák tudatlanságát, naivitását és mechanizmusait!

Ezért az ország nyomora, labilitása, a cigánykérdéssel és az antiszemitizmussal stb. fűszerezve állandóan hangoztatandó, még a legnagyobb hazugságok bevetésével is. Gondoljunk pl. a tüntetésekről szóló riportokra, vagy még a vörös-iszap katasztrófa utáni riportokra 2010-11-ben, a „Greenpeace” ezzel kapcsolatos panaszaira, az állatvédők (MANCS) ármánykodásaira és az Economist fotó-manipulációjára Orbánról (Economist 2010.12.16) stb.

Egy ilyen intenzív és széles médiahadjáratnak – **még akkor is, ha nem éri el kitűzött céljait**, elég sok **hátránya** van, mert egy-egy országról alkotott **negatív előítéletek majdnem örökérvényűek**.

Ha egy országról túlnyomó részben csak rosszat olvashatunk, láthatunk, hallhatunk éveken keresztül akkor abból biztos, hogy egypár beépül az előítéletek kánonjába. Pl. megmarad legalább: ...“ott van valami, diktatúra, nácik, zsidóüldözés vagy mi..., na, oda inkább nem megyünk!”

Egy másik nyilvánvaló hátrány, hogy az itteni konzervatív oldal is kárt szenved, és így esetleges szövetségeink gyengülnek, megfélemlítődnek! Hiszen az itteni baloldalnak jól jött az Orbán – Kormány, a Jobbikat még jobban használhatnák, politikai ellenfeleiket „rossz” társaságba hozandó. Aki a „fasiszta magyarokat” védi, maga is fasiszta és a „**Kampf gegen rechts**”-mozgalom – ami tulajdonképpen egy „**Kampf für Links**” – ezzel rendkívüli módon erősíthető és a konzervatívokat remekül félre tudják állítani. Ellenfeleik és ellenfeleink még hosszú ideig a rólunk elterjedt médiaanyagot hivatkozási forrásként fogják használni.

A **harmadik hátrányt** is meg kell említenünk: az otthoni német nyelvű lakosság értelmisége számára és a német kultúra vonzköréhez tartozóknak, a vezető német médiáknak igen nagy súlyuk van. Így ők is bekerülhetnek a német baloldal vonzkörébe.

De vannak nem várt **előnyök** is, mert pl. az utóbbi években nem létezett itt annyi és olyan objektív információ pl. Trianonról a modernkori magyar történelemről a német és nemzetközi sajtóban, mint mostanában. Persze ez azok számára, akik nem ismerik Magyarországot érdektelen, és átugranak rajta, de valami itt-ott csak megmarad. (A pozitív információk legtöbbször persze csak az immunosítás (lásd 4.5) módszeréhez köthetők, de mégis).

Vagy 2010 előtt ritkán írták meg olyan korrektül, hogy az előző nyolc év kormányai tehetetlen, undorító, romlott társaság volt. Pl. Lendvai (Der Standard, 2010.okt.8): „*Zwischen 2002 und 2010 bot das sozialistisch-liberale Lager ein jämmerliches, ja zuweilen ekelregendes Bild von Filz, Vetternwirtschaft und politischer Verkommenheit. Die total diskreditierten Sozialisten bilden für die absehbare Zukunft keine schlagkräftige Opposition.*”

Die meisten linksliberalen Politiker allerdings haben sich jahrzehntelang in der Brutstätte der Korruption und in dem von ihr genährten Klientelsystem bestens zurechtgefunden.” Fontos ez, mert mind baloldali újságírók tollából származik. Eddig alig informálták a német olvasót/nézőt arról, hogy a magyar médiák 90%-ban külföldi kézen vannak. Vagy rengeteg cikkben Orbánt ugyan majdnem gonosztevőként ábrázolják, de mindenütt hangoztatják, hogy egy rendkívül tehetséges politikusról van szó.

Sőt néhányan elkezdtek boncolgatni a német médiákban uralkodó trendeket és hatalmi viszonyokat és végül, de nem utolsó sorban **ellenfeleink (sok van!) és barátaink (sok nincs!) teljes világossággal felismerhetők.**

Mivel eddig jóformán kizárólag ellenfeleinkkel foglalkoztunk, **nevezzük meg barátainkat** is, teljesség igénye nélkül, akiknek van belső értékrendszerük. : **Andreas Oplatka** (2000 körül az NZZ-nél, ma a Corvinus-egyetem professzora, **Jan Mainka** (Budapester Zeitung, gyakran ír az FAZ-ben is), **Prof. Reinhard Ott** (FAZ), **Georg Paul Hefty** (FAZ), **Rainer Wehaus**⁷ (Stuttgarter Nachrichten), **Prof. Rupert Scholz** (Kohl kancellár alatt 1998 – 2002 a „Rechtsausschuss” elnöke a Bundestagban, a **Welt-ben 17.4.12** írt egy a magyar alkotmányt elemző és méltató, pozitív cikket), Prof. **Paul Kirchhoff** (alkotmány-jogász és pénzügyi szakértő, korábban Bundesgerichtshof elnöke), **Tibor Fischer**⁸ (The Times, író), **Ulrich Schacht**⁹ (Focus), **Andrea Hasso** (Daily Mail), Daniel Berman¹⁰ USA, (Dale & Co.), **Alexander Gauland**¹¹ (Tagesspiegel-Berlin), Wolfgang Schüssel (Ausztria, volt ÖVP-miniszterelnök), és még sokan mások.

Hogyan tovább? Hogy a médiák továbbra is vegyék a labdát, szellemi irányítóknak mindig újabb és újabb érveket kell konstruálni, melyek igazságtartalma azonban mindig kisebb lesz, úgyhogy előbb utóbb itteni barátaink a mindig erősebb hazugságokat megelégednek, és „jobb anyag” híján nem teljesítik minden ellenőrzés nélkül magyar és itteni baloldali barátaink kívánságait. Tehát a túlnyomórészt képtelen hazugságok Magyarországról, a médiákban ellenreakciókhoz vezethetnek, és így az egész hadjárat zátonyra futhat. (Ezt a folyamatot elősegítenék olyan olvasói levelek részünkről, melyek a médiák tényszerű hazugságait bizonyítható tényekkel megkontrázzák. Jó példa erre a BUOD levele a német Bundestagnak, Angela Merkelnek és a ZDF-nek Maibritt Illner miatt. A rasszizmus/fasizmus vádakkal nem is kell nagyon foglalkozni, hiszen megtanultuk időközben, hogy mindenki rasszista/fasiszta, aki nem volt legalább kommunista! Nyugodtan átengedhetjük a pályát a profi antirasszistáknak és antiantiszemitáknak, hogy tovább is árulják mediális portékájukat, Németország erre a legjobb piac!)

A puszkaporuk tehát kifogy, de sajnos féltő, hogy az előítéletekké vált, megrongált image-ünk hosszú ideig még marad, és a java még hátra van! Hiszen a trend megint balra mutat, pl. Franciaországban, de itt Németországban is.

Ugyancsak egy **újabb szőnyegbombázással kell számolnunk**, ha az EU-nak a földtörvényekkel ellenállunk, mely ügyben nem köthetünk kompromisszumot!

(Magyarország érdeke, hogy termőföld ne kerüljön idegen kézbe! Az EU-követelése: a tőke szabad áramlása. Ez a kettő összeegyeztethetetlen!)

Vigasztalóul szolgáljon, hogy sok gigantikus sajtóhadjárat nem vezetett célhoz. Az Ausztria elleni két hatalmas, több mint egy évtizedig tartó kampány először Kurt Waldheim (ENSZ-főtitkár 1972-1981, majd osztrák államelnök 1988-1992) második világháborús, jugoszláviai tevékenységével kapcsolatban, majd a Jörg Haiderrel (az FPÖ vezetője, 14 EU-tag Ausztria elleni bojkottot szorgalmazott!) kapcsolatos hadjárat, habár igen sok kellemetlenséget okozott az érintetteknek és az osztrák embereknek is, de kibírták. Pl. a Waldheim elleni hadjárat tetőpontján (1987-ben az USA megvonta tőle a beutazási engedélyt!) nagy többséggel államelnökké választották. Persze az osztrákoknál az összetartás a polgári oldalon

messze meghaladta az otthonit. Amit az osztrákok kibírtak, azt nekünk is ki kell bírunk, még akkor is, ha az EU-nyomás ellenünk sokkal erősebb, mint annak idején Ausztria ellen. Vagy gondoljunk a Kohl kancellár elleni, 16 éven át tartó Spiegel-hadjáratra, mely sok esetben személyeskedéstől sem volt mentes. Kohl hozzáállása: „... die Hunde bellen, aber die Karavane zieht weiter”! Ez a helyes hozzáállás.

Függelék

1. ZSOLT K. LENGYEL, MÜNCHEN : Das Bild der deutschen Publizistik vom Systemwandel in Ungarn, September 1993 - April 1994 („Deutsch-Ungarisches Seminar”, Stuttgart, 13. April 1994.

2. static.fidesz-eu.hu/media/2/3/9/7/2397.pdf,

Hankiss Ágnes, Európai parlamenti képviselő, 2012-02-08

Tisztelt Képviselőtársaim! Budapest. A minap otthon, Budapesten láttam egy televíziós riportot, amely az Európai Parlament egyik szocialista képviselőjével készült. Képviselőtársunk az úgymond Magyarországon dühöngő antiszemitizmusról beszélt. A magyar zsidóság sorsa felett aggódva, lényegét tekintve ugyanazt mondta, amit az elmúlt hónapokban már mások is, a politikai baloldalon, és a hozzájuk közelálló sajtóban. Nem azért rendített meg, amit hallottam, mert ne találkoztam volna már korábban is a Magyarország kormányát befeketítő rágalom-hadjáratral. Hanem azért, mert képviselő-társunkat értelmes, józan és nyitott embernek ismertem meg, akivel közös bizottságban és közös témákban dolgozva, nem volt nehéz kompromisszumot találni.

Ezért ütött szíven, hogy mély átéléssel mondja a valótlan, hiszi, amit mond, mert nyilván olyanoktól hallotta, akiknek fenntartás és ellenőrzés nélkül hitelt adott. Tiszteletreméltó képviselőtársamat tehát csúnyán becsapták. Minden bizonnyal olyanok, akiknek a politikai hatalom visszaszerzéséért folytatott háborújába az is belefér, hogy akár saját frakciótársaikat is félrevezessék.

A lopakodó vádaskodás piszkos eszköz. Lopakodó, mivel nem bírja el a bizonyítást és a szembesítést. Szembesítés esetén ugyanis a vádaskodó visszavonul - de csak azért, hogy azután, mintha mi sem történt volna, elkezdje előlről. A megtámadott pedig nem mer védekezni, mert fél, hogy a védekezés is visszahullik rá. Engedjenek meg egy kérdést: ha a magyar kormányt vádolók birtokában volna akár egyetlen rossz vagy félreérthető mondat, amely antiszemitizmusról árulkodik, nem tették volna le már százszor Önök elé?

Apám félholtan szabadult egy náci koncentrációs táborból. Nagyanyám a gyermekeivel és a család macskájával megszökött a budapesti gettóból. Életüket annak köszönhetik, hogy mélyen vallásos, keresztény emberek, saját életüket is kockára téve, a pincéjükben bújtatták őket, és másokat is. Nagyanyám férjét '44 Karácsonján meztelenre vetkőztetve hajtották a Dunaparra és a folyóba lőtték. A húgán fiatal lányként Mengele végzett kísérleteket, sok évig küzdöttek az orvosok, hogy születhessen gyermeke. Magam zsidó misztikáról írott könyveimben próbáltam megfejtetni a túlélés titkát... de ez már nem ide tartozik.

A Fidesz alapítóihoz és vezetőihez több mint húsz esztendő barátság és szolidaritás fűz, amely soha nem rendült meg, mert soha nem történt olyasmi, amitől okom lett volna ezt az összetartozást megkérdőjelezni.

Magyar vagyok. Magyar patrióta, ha tetszik, aki tudás, érzelem, ragaszkodás és féltés ezer szálával kötődik a hazájához, Magyarországhoz és annak közjogi határain túl élő magyarságához. Soha nem éltem meg ezt ellentmondásként azzal a mély és sokrétű hűséggel, amely a zsidó tragédia minden áldozatához köt, és a zsidó történelem minden spirituális értékéhez és önmegtartó harcához. Az ilyenfajta ellentmondást ugyanis mindig kívülről és aljas indokból próbálják gerjeszteni.

Nem igaz, hogy a zsidósága miatt ma bárkinek is félnie kellene Magyarországon. Szomorú tény viszont, hogy a balliberális politikai közösség elég régóta hajlamos arra, hogy a hatalom megszerzése vagy megtartása érdekében a jobbközép erőikkel és kormányokkal szemben az antiszemitizmus vádját használja fegyverül. Azt sugallva, hogy ha nem ők vannak hatalmon, minden kisebbség halálos veszélybe kerül. Ez szemenszedett hazugság. És roppant mérgező. Higgyék el, a magyar zsidóságból sokan tisztán látják ezt az összefüggést, de hallgatnak, mert túl nagy a csoportnyomás rajtuk.

Amikor egy parlamenti delegációval Izraelben jártam, Fél szavakból is értettük egymást. Értette, .., hogy mi, a magyar jobbközépen nem akarunk mást, mint egy hazát, amelyet a nemzeti összetartozás és az értékekbe vetett hit kovácsol egybe és tart meg számtalan veszély és válság közepette is.

Van antiszemitizmus Magyarországon? Szórványosan és a radikális jobboldalon persze hogy van. Amint Európa majd minden országában. A Jerusalem Post-ban megkérdezett Köves Slomó rabbi szerint Magyarországon kevesebb, mint Nyugat-Európa országaiban.

Magyarországon azonban sajtószabadság van, ezért néhány valóban förtelmes orgánus ellen nem lehet törvényesen fellépni.

Tisztelt Képviselőtársaim, A rasszizmus a magyar kormánnyal szemben súlyos és igaztalan vád. A politikai küzdelem sokféle eszközzel dolgozik. De a rasszizmussal való rágalmozást nem szabadna ebbe az eszköztárba beemelni. A cinizmusnak a politikában is határt kell szabni! A zsidóság történelmi tragédiáját, és azt az érzékenységet, amelyet a népirodák nemzedékek sorának a lelkében hagyott, nem szabadna politikai manipulációra használni. Legyenek tekintettel a holtak emlékére! És legyenek tekintettel az élők hitére abban, hogy megértéssel és jó szándékkal a történelmi terheket lassanként lerakhatjuk a vállunkról!

Kérem tisztelt Képviselőtársaimat, gondolják mindezt higgadtan végig! Aki úgy érzi, szeretné mélyebben is megismerni a magyar helyzetet, készséggel állok rendelkezésére! **Hankiss Ágnes**

3. August 1992 autorisierte Fassung bei Antall József miniszterelnök beszéde a III. Magyar Orvostudományi Találkozó megnyitóján.

4.Eörsi István: Sztálin Halálára, vers, 1953,www.tubi.hu

5.König Viktor (Die Zeit, Christian Schmidt Häuer, 38/2000, 14.09.2000)

Macht erhalten: Dafür paktiert Ungarns konservativer Ministerpräsident Orbán notfalls mit der antisemitischen Rechten / Der Davos-Mann Orbán legt der Politik die Zügel an und macht der Wirtschaft Dampf - aber auf Kosten der Armen.

Geraubt, missbraucht, verloren, vergraben.

Noch nie aber ist diese Krone von den ungarischen Politikern selbst auf so absurde Art entführt worden wie zu Beginn dieses Jahres. Die Regierung verfrachtete sie aus dem Nationalmuseum ausgerechnet ins Parlament - das der Burg auf der anderen Donauseite demonstrativ abweisend in Westminster-Pose gegenübersteht. Der erste Gesetzentwurf des Jahres 2000, den die rechten Koalitions-parteien einbrachten, postulierte ausgerechnet für das führende Land unter den EU-Bewerbern: "Die Heilige Krone stellt die Kontinuität des ungarischen Staates dar ... und gehört zu den Grundpfeilern des öffentlich-rechtlichen Systems." Sogar die Kronwacht an der Donau wollte die Regierung wieder aufstellen. Die Opposition, von Sozialisten und Freidemokraten gebildet, stürmte zum Verfassungsgericht. Das entschied: "Die Heilige Krone verfügt über keine öffentlich-rechtliche Funktion." Doch davon unbeeindruckt, ließ die Regierung in diesem Juni schon mal Absolventen der Polizeiakademie vor einer Kopie der Krone vereidigen.

Was wie eine k. u. k. Operette hinget, ist bitterer Ernst. Ungarns Elite hat nichts Besseres zu tun, als kalten Bürgerkrieg zu spielen. **Heute ein König - das möchte am liebsten Ungarns erst 37-jähriger Ministerpräsident Viktor Orbán sein.** Vor einem Jahrzehnt war er noch ein Rebell, bärtig und langhaarig, mit Jurastudium, Jeans und Turnschuhen. Vor zwei Jahren trat er als Neoliberaler im Maßanzug zu den Wahlen an. Schnittig und gesalbt verhieß er den Ungarn weniger Opfer und siegte so über den alten Postkommunisten Gyula Horn mit seinem strikten Sparhaushalt.

In Brüssel löste Europas jüngster Ministerpräsident mit seinem fließenden Englisch anfangs Begeisterung aus. In Budapest aber kam unter Orbáns Börsianerlook schon bald ein eher klassischer Balkan-politiker zum Vorschein - auch wenn Ungarn gar nicht zum Balkan gehört. Doch Orbán richtete mit fast orientalischer Trennschärfe nur zwischen Freund und Feind. Er suchte die Konfrontation, als ob die Türken noch immer im Lande elenden. Zu seinen Türken machte er die Parlamentarier im Allgemeinen und die Sozialisten, Freidemokraten und kritischen Intellektuellen im

Besonderen. Die Türken aus der Sicht seiner rechten Hilfstruppen sind die Minderheiten. Vor allem die Roma, aber zunehmend auch die jüdischen Mitbürger.

Der hoch begabte Orbán, selbst mehr von arroganter Herrschsucht als von ideologischem Radikalismus getrieben, sammelt Ungarns rechte Erde. Nur auf diesem Terrain glaubt er seine Macht erhalten und ausbauen zu können. Das Parlament, in dem der Ministerpräsident 1999 nur einmal erschien, versucht er auszutrocknen. Manche seiner harschen Kritiker erinnert das bereits an Ungarns autoritären Führer **Miklós Horthy**. Der hatte bis zum Bund mit Hitler den Oppositionsparteien und Gewerkschaften auch ein dürres Dasein gelassen.

Sicher ist: Viktor Orbán und seine konservativen Mitstreiter wollen es sich feudal machen. Der Staat als neutraler Gesetzeshüter redet ihnen zu viel herein. Die Heilige Krone soll deshalb eine "übergesetzliche mythische Entität" verkörpern, wie es die jungen liberalen Politiker Peter Gosztos und Tamás Onódy ausdrücken. Orbán setzt im Parlament bei Bedarf auch bedenkenlos auf die rechtsextreme Ungarische Wahrheits- und Lebenspartei (MIEP). Mit deren Hilfe prellte er die Opposition auch in diesem Jahr um alte Sitze in den Funk- und Fernsehaufsichtsräten, die ihr nach der Verfassung zustünden. **Führer der rassistischen MIEP ist der antisemitische Schriftsteller und frühere Informant des kommunistischen Geheimdienstes, István Csurka**. Seit der Wende ruft Csurka mit faschistoiden Parolen zum Schutz des heiligen Ungarntums auf.

Viktor Orbán verbindet Österreichs Dr. Schüssel und Mr. Haider in seiner Person und seiner Politik. Weitaus talentierter und weniger provinziell als diese beiden, hat er äußere Krisen bisher geschickt bewältigt. Dazu zählen die Herausforderungen des russischen Staatsbankrotts 1998 und des Kosovo-Krieges 1999, auf die Ungarn souverän reagierte. Doch in der Innenpolitik ist Orbáns Vielseitigkeit eher beängstigend. Vettern- und Familienwirtschaft, die Seilschaften mit seiner **heutigen Heimatstadt Szolnok** erinnern an den slowakischen Politmafioso Vladimir Meciar. Die bitteren Fehden, die der ungarische Regierungschef mit den Medien, mit dem populären Budapest Bürgermeister Domszky und dem international renommierten Zentralbankchef Surányi ausficht, lassen ihn als Double des intoleranten Prager Eipremiers Vaclav Klaus erscheinen.

Anders als jener ist Orbán noch kein populistischer Euroskeptiker. Doch spielt er inzwischen Mitteleuropa gern gegen Brüssel aus. Haider und Schüssel (den er als erster Regierungschef aus der EU-Quarantäne nach Budapest einlud), Stoiber und Blocher sieht der ungarische Premier als wichtige Bündnispartner.

Orbán ist Ungarns dritter Regierungschef nach der Wende. Seine Vorgänger wurden nach je vier Jahren wieder abgewählt. Dabei machten sie ihre Sache besser als viele Nachbarn. Der konservative Antall, dem die Linke "gravitatisches Nichtstun" nachsagte, ließ zumindest die Privatisierung nicht entgleisen wie Klaus in Prag. Der Postkommunist Horn rettete Ungarn 1995 mit strikter Sparpolitik vor der mexikanischen Schuldenfalle. **Derzeit sieht es so aus, als ob die Ungarn in zwei Jahren wieder den Sozialisten die meisten Stimmen geben werden. Ob die gesammelten Rechte sie dann aber noch an die Regierung lassen wird, ist fraglich.** Die Sozialisten haben weder eine Strategie noch eine geschlossene Mannschaft. Das Programm der Postkommunisten ist derzeit so schwach wie ihr Selbstbewusstsein.

Auf den ersten Blick ist die politische Misere Ungarns kaum zu begreifen. Das Land hält Jahr für Jahr die Poleposition unter allen mittel- und osteuropäischen EU-Bewerbern. Die Wirtschaft steht unter Dampf wie bei keinem Nachbarn. 80 Prozent der Exporte gehen in die europäische Union. Damit übertrifft das kleine Land selbst viele EU-Mitglieder. Allerdings stammt die Hälfte dieser Exporte von ausländischen Firmen, die in Ungarn produzieren. Dennoch rühmen sich westliche Wirtschaftswissenschaftler unisono, dass die Magyaren dank ihrer makroökonomischen Reformen allen anderen Kandidaten weit voraus sind.

Das war indessen schon immer der Fall. Kein Staat des ehemaligen Ostblocks integrierte sich so schnell in das Europa des Westens wie das rohstoffarme, vom Außenhandel abhängige Ungarn. Die große Wende zur Marktwirtschaft, von der sich die Nachbarn zumindest anfangs den schnellen Aufbruch zu westlichem Reichtum versprachen, hat es in Ungarn so gar nicht gegeben. Sie war schon da, die Marktwirtschaft, wie der Igel vor dem Hasen. Mit schöpferischer und schillernder Extravaganz, mit gewinnendem Übereifer hatten die rastlosen ungarischen Kleinproduzenten dem Sozialismus durch ständig angestückelte Reformen längst ihr eigenes System abgetrotzt.

Der Einzug des Kapitalismus machte gerade jene Existenzen obsolet, die den kommunistischen Staat zuvor in diese Mikrowelt der handverputzten, selbst geflickten, nachts erstrickten Wohlstandspartellen umgestaltet hatten. So erfuhren viele der zehn Millionen Ungarn ihre "Rückkehr nach Europa" auch als ein Stück unvermeidbarer Selbstaufgabe. Bis heute ist der Lebensstandard von 1989 nicht wieder erreicht worden. "Zu den Gewinnern der Wende zählt ein Drittel der Bevölkerung", sagt die angesehene Sozialwissenschaftlerin Erzsébet Szalai, "aber zwei Drittel sind Verlierer. Ministerpräsident Orbán reformierte das Land zulasten der Mittelschicht, Viktor Orbán tut es auf Kosten der Ärmsten. Die innere Solidarität schwindet. Wer sich privat versichern kann, ist nicht mehr daran interessiert, dass der Staat die Versorgung aufrechterhält. Es wächst die Angst, abzusteigen. Sie stärkt den Antisemitismus, der bei uns traditionell ein Phänomen des Mittelstandes ist: Furcht vor dem Rivalen, Hass auf den Nächsten unter einem. Die ärmeren Schichten, die jüdische Mitbürger nicht als Konkurrenten erleben, wenden sich in ihrer Abstiegsangst gegen die Roma. Der Zigeuner-hass ist heute schlimmer als der Antisemitismus."

Tamás Sárközy, Präsident des Juristenverbandes, hat einen anderen Blickwinkel. Der Zivilrechtler, der entscheidend zu Ungarns erfolgreicher Entstaatlichung beitrug, unterstreicht: "85 Prozent der Wirtschaft sind privatisiert. Das Staatsvermögen ist nicht nur an die Multis gegangen. Die ausländischen Direktinvestitionen sind auch in viele kleinere Gemeinschaftsunternehmen geflossen. Ungarische Firmen investieren jetzt in der Slowakei, in Jugoslawien, Rumänien und selbst in österreichische Klein-unternehmen. Natürlich war die Privatisierung ungerecht und unmoralisch. Wie konnte es anders sein! Es gab einen Markt - aber doch keinen normalen. 1991 haben wir die erste westliche Buchführung auf dem Papier eingeführt." Ähnliche Mängel sieht Sárközy in der Politik nachwirken: "Die Väter haben unseren jungen Talenten doch nicht die politische Kultur der bürgerlichen Welt mitgeben können."

Miklós Vársárhelyi traut genau das Viktor Orbán nicht zu: "Ein hoch begabter Mann ohne Prinzipien." Der heute 82jährige Vársárhelyi war im Ungarn-Aufstand 1956 Regierungssprecher des tragischen Helden Imre Nagy. Im Hochverratsprozess, in dem Nagy zum Tode verurteilt wurde, erhielt Vársárhelyi eine lange Haftstrafe. Literaturwissenschaftler seit den siebziger Jahren, übernahm er später die Soros-Stiftung in Budapest. Sie schickte auch Orbán, den brillanten Studenten aus einfachem Hause, zum Studium nach Oxford.

Ein Jahrzehnt später hat das Kabinett dem Institut fast alle Mittel gestrichen - nicht zuletzt deshalb, weil einige der von Orbán gehassten Freidemokraten im Vorstand saßen. Die Regierung schuf eine neue Einrichtung, das Institut für das 20. Jahrhundert. Orbán vertraute es seiner Chefberaterin an, der Historikerin Mária Schmidt. Sie hat sich mit nationalistischen Artikeln und rassistischen Untertönen gegen die Roma hervorgetan. Gleichgesinnte ist in der halb offiziellen Regierungszeitung Magyar Nemzet zu lesen und über den Fernsehkanal zu hören, den die Regierung kontrolliert. Im Amt des Ministerpräsidenten sind auch solche Mitarbeiter gelitten, die sich mehr oder weniger offen für eine Horthy-Rehabilitierung und eine Holocaust-Revision stark machen. In Orbáns Machthunger sieht auch Sárközy das große Problem: "Er will um jeden Preis weiterregieren. Und das wird er nur mit dem rechts-extremen Csurka können. Was aber macht der Westen dann?"

6. Orbáns Liste (Die Zeit 50/2000). Die Zeit im Mittelpunkt einer ungarischen Kontroverse

In Ungarn ist ein heftiger innenpolitischer Streit entbrannt, in dessen Mittelpunkt die Zeit steht. Es geht dabei um eine von der Regierung veröffentlichte "Zusammenfassung der in diesem Jahr erschienenen ausländischen Presseartikel, die dem Ansehen Ungarns und seiner Regierung Schaden zugefügt haben".

Die zentralen Passagen dieser "Schwarzen Liste" (so der freidemokratische Abgeordnete Tamás Bauer in der Debatte) beziehen sich auf einen Artikel in der ZEIT, Nr. 38/00. Darin hatte Christian Schmidt-Häuer dem Ministerpräsidenten vorgeworfen: Ungarns rechte Ende zu sammeln und im Parlament auf die Hilfe der rechtsextremen Ungarischen Wahrheits- und Lebenspartei (MIEP) zu setzen.

"Diese mehrseitige Schreiberei hat in den vergangenen zwei Jahren mit den größten Schaden angerichtet", heißt es in der amtlichen Abmahnung, der mehrere Textauszüge folgen. Die ZEIT wird als regierungsnah eingestuft und daraus die Folgerung gezogen:

"Angesichts der großen internationalen und deutschen Reputation des Blattes ist davon auszugehen, dass auch die gegenwärtige deutsche Führung das dort Geschriebene für bare Münze genommen hat.

„Insgesamt führt die Liste zwölf unbotmäßige Zeitungen und Radiostationen auf, darunter *Herald Tribune*, *Washington Jewish Week*, *Christian Science Monitor*, *Le Monde*, *NCR Handelsblad* und *Der Standard*. Die inkriminierten Berichte und Aussagen der von den Zeitungen zitierten ungarischen Gesprächspartner beziehen sich auf wachsenden Antisemitismus und die Behandlung der Roma: Die ungarischen Interviewpartner werden demonstrativ durch Fettdruck hervorgehoben.

Der Blick geht nach rechts

Die Liste wird von der Budapester Presse mit großer Besorgnis kommentiert. Sie fühlt sich an "Zeiten des Parteistaates" und "an bestimmte Leute in vergangenen Systemen" (das Magazin 168 óra) erinnert. In der führenden und größten Tageszeitung *Népszabadság* schreibt der angesehene Publizist Endre Aczél: "Aufgeregt hat mich, wie der Artikel des Hamburger Journalisten und wohl besten Kenners des mitteleuropäischen Gezeitenwechsels kommentiert wird .. Jeder Satz ist falsch. *Erstens*: Wenn es auf der Welt überhaupt ein klassisch liberales Wochenblatt gibt, dann die *ZEIT*. *Zweitens*: Schmidt-Häuer verfügt seit Jahrzehnten über vorzügliches Rastersystem zur Einstufung seiner Informationen.. *Drittens*: Das Ungarnbild der deutschen Regierung prägt nicht ein Mitarbeiter der *ZEIT*, sondern jener großer Expertenstab, der Schröders Kanzleramt bedient ...".

.....

7. Stuttgarter Nachrichten, 15.1.2011, Rainer Wehaus

„Böser Ungar. Wählt rechts. Will die Pressefreiheit einschränken. Zockt ausländische Firmen ab. Und führt jetzt auch noch für ein halbes Jahr die EU. Den knöpfen wir uns vor. Wir skandalisieren künstlich einen Kunstteppich, mit dem der Ungar im EU-Ratsgebäude für sich wirbt. Wir werfen ihm groß-ungarische Träume vor, weil auf dem Teppich neben vielem anderen auch eine historische Landkarte zu sehen ist. *Zugegeben*, der Vorwurf ist ziemlich konstruiert. Aber den Ärger hat der Ungar verdient. **Hätte er halt links gewählt.**“

8. TIBOR FISCHER A Hungarian Democrat Takes on the Old Guard (Egy magyar demokrata összecsap a régi gárdával) címmel. (March 2011, Standpoint) A Standpoint egy Londonban megjelenő irodalmi-művészeti folyóirat.

9. **Ulrich Schacht**: „EIN WIDERSPRUCH VON ULRICH SCHACHT“ (Focus 19/2012) „Die EU-Kommission findet eine christlich-nationalliberale Regierung sanktionswürdig – dreisten Bilanzbetrug und Milliarden Schulden aber nicht ...“ „Ungarns Freiheit“

10. **Daniel Beermann**: „Az alarmizmus szezonja: „Túlzások Magyarország alkonyáról“ Daniel Berman, in Dale & Co, 6.01.2012 (angol nyelven: The Season For Alarmism: Exaggerating Hungary's Descent . Daniel Berman rebuts Paul Krugman on Hungary., Daniel Berman, Dale & Co. 8 Jan 2012)

11. **Alexander Gauland**: Ungarn wird gedemütigt (Der Tagesspiegel, 03.01.2011)

12. **EU-Parlament fordert Schwulen-Ehe** (BERLINER UMSCHAU-Meldung vom 25.05.2012)

Megjegyzések

Természetesen nem számíthatunk teljességre, de a „szűrőpróba” nagysága – kb. 1000 vagy több cikkről, esszéről vagy TV-adásról van szó – kielégítő az általánosításhoz. A témát kizárólag magyar, német- és angolnyelvű médiák felhasználásával tárgyaltuk, mert az előadó a biztonság kedvéért csak olyan forrásokat alkalmazott, melyeket eredetiben tudott olvasni. Ismert, hogy a francia, olasz és különösen a holland médiák is durva módon részesei a hadjáratnak, de nyelvismeret hiányában ezek felhasználása nem volt lehetséges!